

Em trec el barret

À

Comencem pel principi: el Guardiola -el futbolista, l'entrenador- no ha estat mai sant de la meua devoció, no em demaneu per què. De vegades les fílies i les fòbies són com l'enamorament, una cosa epidèmica i irracional. Però també poden estar reforçades, com és el cas, per alguns comentaris de gent relativament propera, que no faran mai en veu alta, ja sigui pel lloc on estan o perquè, un cop canonitzat com a un dels sants laics d'aquest país, criticar el Guardiola podria ser interpretat com una desviació, gairebé un acte de lesa pàtria, i no li agrada a ningú exposar-se a ser lapidat. No oblidem que el culte fomentat al seu voltant ve d'antic. Molt abans que el Puigdemont hagués estat elevat al cim dels altars, ell ja havia estat investit de totes les gràcies i el guanya de carrer en devoció popular.

Deia doncs que al Guardiola no li tenia cap simpatia però he de confessar que des de fa uns dies la meua opinió és una altra de molt diferent. Em va canviar radicalment en saber que havia donat un milió d'euros a una fundació per lluitar contra el coronavirus. El seu gest em va semblar encomiable i davant d'ell em trec el barret. No s'hi val a dir que en té molts, perquè molta altra gent amb més possibilitats que ell no han fet el mateix, ni tampoc s'hi val a fer altres consideracions que el puguin rebaixar. L'hagués pogut fer d'una manera anònima, sí, però hagués perdut el seu poder exemplificador, que val gairebé tant com el seu valor econòmic. Perquè no és el mateix gratar-se la butxaca que fer un partit benèfic. I si aquesta crisi ha de servir per canviar moltes coses, penso que una de les primeres hauria de ser l'abolició del "postureig" altruista. La fi de tantes accions que presumeixen de "solidàries" i que tenen molt més de lúdiques que no pas d'efectives. La seva generositat, expressada sense escarafalls, ens ensenya que l'autèntica solidaritat ha de representar sempre un petit sacrifici i no pas una excusa per passar un diumenge distret. Per ajudar de debò sobre les ganes de batre un rècord, les festes, els "selfies" i les samarretes.

Si ara em demanessin l'opinió sobre el Guardiola, m'oblidaria del que en pensava abans. Diria simplement «el Guardiola és un tio collonut, quan va caldre ajudar va ser un home esplèndid».